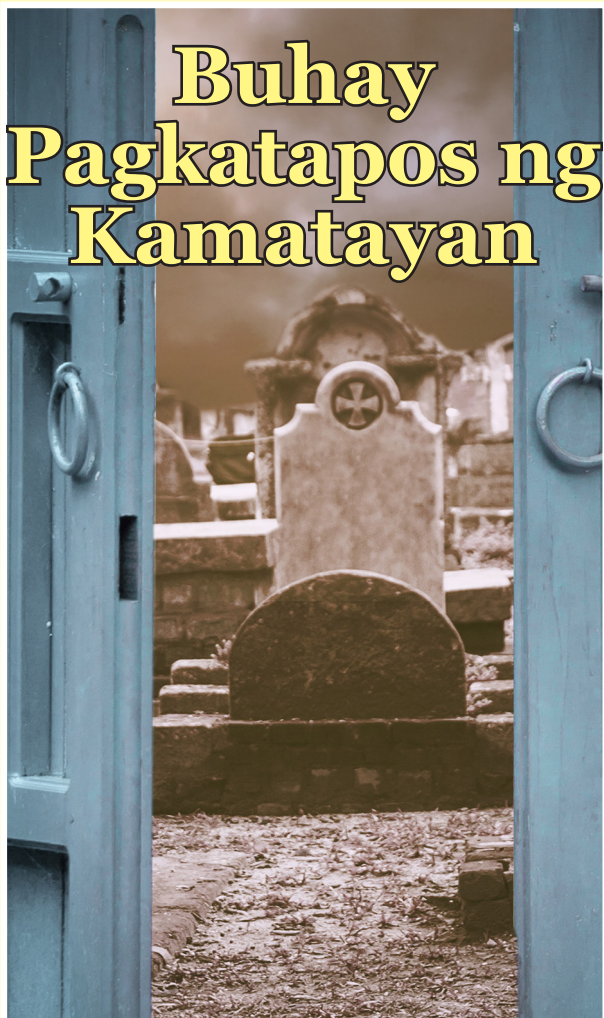

Buhay Pagkatapos ng Kamatayan

Buhay Pagkatapos ng Kamatayan

"Kung mamatay ang isang tao, mabubuhay pa ba siya?"

Job 14:14

Walang paksang higit na nakakahimok at unibersal na interes kaysa sa posibilidad ng buhay pagkatapos ng kamatayan. Ito ay dahil ang kamatayan mismo ay napakalawak at dahil lahat ng makatuwirang pag-iisip na tao ay gustong mabuhay. Walang sinuman, sa ilalim ng normal na mga kalagayan, ang gustong mamatay, gayunpaman, napagtanto ng lahat na hanggang sa pag-uusapan ng tao, ang kamatayan ay naghihintay sa bawat miyembro ng sangkatauhan. Kaya't ang tanong ay nasa puso ng lahat at sa mga labi ng marami kung may buhay pagkatapos ng kamatayan o wala.

Ang mga kalalakihan at kababaihan sa buong panahon, sa kanilang pagkadismaya sa pagkamatay ng kanilang mga mahal sa buhay, at sa katiyakan ng kanilang sariling pangwakas na pagbagsak bago ang kamatayan, ay nakagawa ng

lahat ng uri ng mga pilosopiya sa pagsisikap na pakalmahin ang kanilang mga takot at upang tanggihan ang katotohanan ng kung ano ang totoong kalunus-lunos na totoo. Sinubukan nilang maniwala na ang kamatayan ay hindi kung ano ang tila; na ito ay hindi isang kaaway kundi isang kaibigan, isang paraan kung saan ang mga tao ay pumapasok sa isa pa at mas dakilang larangan ng buhay.

Paulit-ulit na itinanong ang mga tanong, kapwa ng mga may aral at walang pinag-aralan, Nasaan ang mga patay? Ano ang nangyayari kapag ang isang tao ay namatay? Ang mga patay ba ay mas nabubuhay kaysa sa mga buhay? Libu-libong taon na ang nakalilipas ang propetang si Job ay nagtanong, “Kapag ang isang tao ay namatay, siya ba ay muling mabubuhay?” (Job 14:14). Ganito ang sinabi ng propeta ng Diyos para sa di-mabilang na milyun-milyong nagdalamhati sa pagkawala ng kanilang mga mahal sa buhay, at sila mismo, katulad ng buong sangkatauhan, ay nangangamba sa pagdating ng tiyak na kamatayan.

Si Job ay may personal at mahalagang interes sa sagot sa kanyang tanong, “Kung ang isang tao ay mamatay, siya ba ay mabubuhay muli?” dahil hiniling niya sa Diyos na hayaan siyang mamatay.

Si Job ay hindi pagod sa pamumuhay, ngunit pagod na pagod sa pagdurusa hanggang sa punto kung saan siya ay nag-iisip kung ang buhay sa ilalim ng gayong mga kalagayan ay kapaki-pakinabang o hindi.

Sumulat si James, “Narinig mo ang tungkol sa pagtitiis ni Job.” (Santiago 5:11). Kailangan ni Job ng pagtitiis, dahil pinahintulutan ng Diyos na dumating sa kaniya ang napakatinding mga kapahamakan. Ang kanyang mga kawan, ang kanyang mga bakahan, at ang kanyang pamilya ay nawasak lahat. Nawalan siya ng kalusugan, at dinapuan ng isang nakasusuklam na sakit sa balat na sumasakop sa kanyang buong katawan. Sa wakas ay tumalikod sa kanya ang kanyang asawa, at nagsabi, “Sumpain mo ang Diyos, at mamatay ka.” Job 2:9

Gayunpaman, walang intensyon si Job na sumpain ang Diyos. Nagtiwala siya sa Diyos kahit hindi niya naiintindihan kung bakit hinayaan siyang magdusa nang husto. Malamang na hinahangad niyang palayain ang pagdurusa kung ito ay kalooban ng Diyos, kaya nanalangin siya, “O na itago mo nawa ako sa libingan, na itago mo ako sa lihim, hanggang sa mawala ang iyong poot, na

italaga mo sa akin ang isang takdang panahon, at alalahanin mo ako!" Job 14:13

Palibhasa'y hiniling sa Diyos na hayaan siyang mamatay, pinag-isipan ni Job ang tanong kung ano ang kasangkot kung sasagutin ng Diyos ang kanyang panalangin at pahihintulutan siyang mamatay. Kaya't tinanong niya, "Kung ang isang tao ay mamatay, mabubuhay pa ba siya?" Nagsalita si Job mula sa pananaw ng kanyang sariling karanasan at damdamin, gayunpaman, bilang isang propeta ng Diyos, ang kanyang mga salita ay kinasihan ng Diyos, kaya alam natin na binigkas niya ang tanong tungkol sa buhay pagkatapos ng kamatayan sa paraang naaayon sa katotohanan ng Salita ng Diyos sa paksa.

Mahalagang mapansin, kung gayon, na hindi nagtanong si Job, "Kung ang isang tao ay mamatay, siya ba ay higit na nabubuhay kaysa kailanman?" Hindi rin siya nagtanong, "Kung ang isang tao ay namatay, nangangahulugan ba na lumipat siya sa ibang silid, o napunta sa langit, o sa isang lugar ng pagdurusa?" Alam ni Job na kapag namatay ang isang tao ay patay na siya, kaya ang itinanong niya ay, "Kung mamatay ang tao, mabubuhay pa ba siya?"

Sa gayon ito ay dinadala sa ating pansin ang dakilang pangunahing katotohanan ng Bibliya na ang buhay pagkatapos ng kamatayan ay nakasalalay sa muling pagkabuhay, pagkagising, ng mga patay. May pag-asa sa buhay pagkatapos ng kamatayan, hindi dahil sa walang kamatayan, kundi dahil ipinangako ng Diyos na gagamitin niya ang kanyang makapangyarihang kapangyarihan upang muling buhayin ang mga patay. Alam ni Job na kung pahihintulutan siyang mamatay upang makatakas sa higit pang pagdurusa, sa kalaunan ay bubuhayin siya ng Diyos, dahil sinabi pa niya, "Sa lahat ng mga araw ng aking takdang panahon ay maghihintay ako (sa kamatayan), hanggang sa dumating ang aking pagbabago (mula sa kamatayan tungo sa buhay). Ikaw ay tatawag, at sasagutin kita: ikaw ay magkakaroon ng pagnanasa sa gawa ng iyong mga kamay." Job 14:14,15

Ang Pag-asa ng Muling Pagkabuhay

Ang paninindigan ni Job na ang Diyos, sa sarili niyang takdang panahon, ay tatawagin siya mula sa kamatayan ay ganap na naaayon sa patotoo ng buong Salita ng Diyos tungkol sa buhay pagkatapos ng kamatayan. Ang pag-asang ito ng pagkabuhay na mag-uli ang malinaw na itinakda, at may gayong nakaaaliw na katiyakan sa Bagong Tipan.

Isinulat ni Apostol Pablo, “Yamang sa pamamagitan ng tao ay dumating ang kamatayan, sa pamamagitan din ng tao ay dumating ang pagkabuhay na maguli ng mga patay.” (1 Corinto 15:21). Ang dalawang “lalaki” na tinutukoy sa tekstong ito ay sina Adan at Jesus. Nilabag ni Adan ang banal na batas, at dinala sa kanyang sarili at sa kanyang mga supling ang parusang kamatayan. Hinalili ni Jesus ang lugar ng makasalanan sa kamatayan, at sa gayon ay naging posible ang pagpapalaya sa lahing Adan mula sa kamatayan sa pamamagitan ng pagkabuhay-muli. Ito ang ibig sabihin ni Pablo nang isulat niya, “Ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan; ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Kristo na ating Panginoon.” Roma 6:23

Ang pagkabuhay na mag-uli ng mga patay ay napakahalaga sa katiyakan ng buhay pagkatapos ng kamatayan na si Apostol Pablo, sa pagsulat tungkol sa mga Kristiyanos, ay nagbigay-diin na kung walang pagkabuhay na mag-uli kung gayon “sila rin na nangatatutulong kay Kristo ay nangapahamak.” (1 Corinto 15:18). Nangangahulugan lamang ito na kung walang muling pagkabuhay, maging ang mga naniniwala ngayon kay Kristo, at sumusunod sa kanyang mga hakbang, ay namamatay sa kamatayan.

Bakit Ang Pagkalito?

Yamang ang Bibliya ay napakalinaw na nagtuturo na ang pag-asa ng buhay pagkatapos ng kamatayan ay nakabatay sa mga pangako ng Diyos na muling bubuhayin ang mga patay sa pagkabuhay-muli, ang tanong ay natural na bumangon kung bakit napakarami sa mga nag-aangking naniniwala sa mga turo ng Bibliya ay dapat malito sa paksa. Ang batayan ng gaguluhanang ito ay nagmula sa Halamanan ng Eden.

Sinabi ng Diyos kay Adan, "Sa puno ng pagkakilala ng mabuti at masama, huwag kang kakain niyaon: sapagkat sa araw na kumain ka niyaon ay tiyak na mamamatay ka." (Genesis 2:17). Nang maglaon, si Satanas, na nagsasalita sa pamamagitan ng ahas, ay nagtanong kay Eva tungkol dito, na nagsasabi, "Sinabi ba ng Diyos, Huwag kayong kakain sa bawat puno ng halamanan?" (Genesis 3:1). Kinumpirma ni Eva ang sinabi ng Diyos, kasama na ang sinabi niya na kamatayan ang magiging parusa sa pagsuway. bersikulo 2,3

Pagkatapos, si Satanas, na tumugon kay Eva, ay nagsabi, "Hindi ka tiyak na mamamatay." (Genesis 3:4). Ito ay isang pagtanggig sa sinabi ng Lumikha. Sa diwa, inakusahan ni Satanas ang Diyos ng pagsisinungaling nang sabihin niyang kamatayan ang magiging parusa

sa pagsuway. Malamang na naniniwala si Satanas na sa ilang paraan ay mapipigilan niya ang banal na layunin ng pagpapataw ng parusang kamatayan sa tao. Kung gayon, hindi nagtagal ay natuklasan niya na ang mga pagsisikap na gawin iyon ay walang kabuluhan, sapagkat ang sangkatauhan ay nagsimulang mamatay.

Gayunpaman, hindi inamin ni Satanas na siya ay mali. Sa halip ay sinimulan niya, sa pamamagitan ng mga ahente ng tao, na magpakalat ng propaganda na ang kamatayan ay hindi kung ano ang tila, na sa katotohanan ay walang kamatayan. Hangga't maaari niyang hikayatin ang mga tao na paniwalaan ito, pinatutunayan niya na sinabi niya ang totoo nang sabihin niya kay Inang Eba, "Hindi ka tiyak na mamamatay," tila mamamatay ka lamang, at kapag tila namatay ka, sa katotohanan, mas mabubuhay ka kaysa dati.

Sa mga may tiwala sa Salita ng Diyos, walang magiging kahirapan sa pagpapasya kung alin sa mga pahayag na ginawa sa Halamanan ng Eden ang dapat tanggapin. Ang Lumikha ang nagpahayag, "Sa araw na kumain ka niyaon ay tiyak na mamamatay ka," at alam natin na sinabi ng Diyos ang katotohanan. Si Satanas ang nagsabi, "Tiyak na hindi ka mamamatay," at alam natin na hindi siya nagsabi ng totoo. Sinabi ni Jesus

tungkol kay Satanas, "Siya ay sinungaling, at ang ama nito." Juan 8:44

Hindi lamang sinungaling si Satanas, kundi, gaya ng ipinahayag ni Jesus, siya ang "ama nito." Sa madaling salita, si Satanas ang naging ama ng unang kasinungalingan, at ito ang pinakamapangwasak at pinakamalawak na kasinungalingan na sinabi kailanman. Ang kasinungalingang ito, na nagmumula sa Halamanan ng Eden, ay sumisira sa katotohanan sa paksa ng kamatayan sa isipan ng mga tao ng lahat ng bansa at relihiyon; habang ang katotohanan, gaya ng ipinahayag ng Diyos sa pahayag na, "Ikaw ay tiyak na mamamatay," ay pinaniniwalaan ng iilan lamang.

Ang "Hiwalay na Entidad" na Kasinungalingan

Ito ay maliwanag sa lahat na ang katawan ng tao ay namamatay. Alam ni Satanas na walang posibleng paraan na malinlang niya ang mga tao kaugnay nito, kaya nagsimula siyang ipalaganap ang paniwala na mayroong isang bagay sa loob ng katawan ng tao na hiwalay sa katawan, isang nilalang na tumatakas mula sa katawan kapag ito ay namatay, at patuloy na nabubuhay. Sa mga grupong nag-aangking Kristiyanong, ang di-matukoy na bagay na ito ay tinatawag na "imortal na kaluluwa."

Ang mga sinaunang Egyptian ay pinanghahawakan ang pananaw na ito. Nang maglaon ay pinagtibay ito ng mga pilosopong Griyego, at pagkatapos na makatulog ang mga apostol sa kamatayan ay ipinakilala ito sa simbahang Kristiyano ng mga paganong pilosopo. Habang inilarawan sa iba't ibang paraan, ang teoryang ito na mayroong isang bagay sa loob ng tao na hindi maaaring mamatay, kaya't walang kamatayan, ay naging karaniwang paniniwala ng lahat ng paganong relihiyonista.

Ipinahihiwatig ng Bibliya na ito ay laganap sa mga pagano noong mga araw ni Haring Solomon, at nakita natin siyang nakikipaglaban sa kamaliang ito sa katotohanan. Isinulat niya, "Ang nangyayari sa mga anak ng tao ay nangyayari sa mga hayop; isang bagay ang nangyayari sa kanila: kung paanong ang isa ay namamatay, gayon din ang namamatay sa isa; oo, silang lahat ay may isang hininga; na anopa't ang tao ay walang kadakilaan kaysa sa isang hayop: sapagka't ang lahat ay walang kabuluhan. Lahat ay napupunta sa isang dako; na bumababa sa lupa?" Ecclesiastes 3:19-21

Gaano kalinaw na sinabi ni Solomon ang katotohanan ng Diyos, na nagpapatunay na sa kamatayan ang tao at hayop ay magkatulad, na silang lahat ay may iisang hininga, o "espíritu," gaya ng

isinalin sa parehong Hebreong salita sa talata 21. Pagkatapos nitong ilahad ang katotohanan, nagtanong siya, sino ang makapagpapatunay kung hindi? Maliwanag na alam niya na iba ang paniniwala ng mga nakapaligid na paganong bansa, na pinanghawakan nila ang kasinungalingan ni Satanas na walang kamatayan, na habang ang katawan ay namamatay, mayroong isang "espiritu" na "paakyat" at patuloy na nabubuhay. Ngunit ito, ipinapakita ni Solomon, ay hindi totoo. Sa halip, sinabi niya na sa kamatayan, ang tao at hayop ay magkatulad. Ang pagiging preeminence ng tao sa halimaw ay sa katunayan na ang Diyos ay nangako na muling bubuhayin ang mga patay na tao sa muling pagkabuhay, ngunit hindi ipinangako na gagawin ito para sa mas mababang mga hayop.

Walang "Immortal Souls"

Ang pananalitang, "imortal na kaluluwa," ay hindi lumilitaw sa Bibliya, ni itinuturo man lang ng Bibliya na ang isang "hiwalay na nilalang" ay naninirahan sa loob ng katawan ng tao at tumatakas upang manirahan sa ibang lugar kapag namatay ang katawan. Ang unang paggamit ng salitang kaluluwa sa Bibliya ay nasa Genesis 2:7. Sa tekstong ito ay sinabihan tayo na nilalang ng Diyos ang tao mula sa alabok ng lupa, hiningahan ang kanyang mga butas ng ilong ng

“hininga ng buhay,” at ang tao ay “naging isang buhay na kaluluwa.”

Ang “buhay na kaluluwa” ay isang buhay na nilalang, o isang buhay na nilalang, na, gaya ng isiniwalat ng tekstong ito, ay resulta ng pagkakaisa ng hininga ng buhay sa organismo, o katawan. Ang katawan ay hindi ang kaluluwa. Ang hininga ng buhay ay hindi ang kaluluwa. Ito ay kapag, sa pamamagitan ng banal na pabor at kapangyarihan, ang hininga ay nagbibigay buhay sa katawan na ang kumbinasyon ng dalawa ay nagreresulta sa isang “buhay na kaluluwa.”

Sinabi ni Solomon na ang tao at hayop ay may iisang hininga, at tama siya. Tungkol sa mga tao at mababang hayop na nawasak sa Baha ay mababasa natin, “Namatay ang lahat ng laman na gumagalaw sa ibabaw ng lupa, maging sa mga ibon, at sa mga baka, at sa mga hayop, at sa bawa't umuusad na umuusad sa ibabaw ng lupa, at sa bawa't tao: lahat na may hininga ng buhay sa mga butas ng ilong, lahat ng nasa tuyong lupa, ay namatay.” Genesis 7:21,22

Dahil ang mabangis na nilalang ay nabubuhay sa pamamagitan ng parehong “hininga ng buhay” na nagbibigay-daan sa tao na mabuhay, lahat ng hayop ay “mga kaluluwang buháy,” at ito ay malinaw na itinatag sa Salita ng Diyos. Ang mahalagang

katotohanang ito ay lingid sa kaswal na mambabasa ng Bibliya sa pamamagitan ng hindi pagkakatugma ng pagsasalin. Halimbawa, ang Genesis 1:24 ay mababasa, “Sinabi ng Diyos, Magsilang ang lupa ng may buhay na nilalang ayon sa kani-kaniyang uri, mga baka, at mga gumagapang na bagay, at mga hayop sa lupa ayon sa kanyang uri: at nagkagayon.”

Sa tekstong ito ang pananalitang “buhay na nilalang” ay isang pagsasalin ng eksaktong parehong Hebreong mga salita gaya ng mga isinaling “buhay na kaluluwa” sa Genesis 2:7, kung saan ang tinutukoy ay kay Adan—ang mga salitang “nilalang” at “kaluluwa” ay parehong mga pagsasalin ng salitang Hebreo na *nephesh*. Dahil lamang sa sinikap ng mga tagapagsalin na magtatag ng pagkakaiba sa pagitan ng tao at ng hayop, na hindi ginagarantiyahan ng Kasulatan, ginamit nila ang salitang “nilalang” kapag ang tinutukoy ay ang mababang hayop, at ang “kaluluwa” kapag ang teksto ay tumutukoy sa tao. Hindi kataka-taka na isinulat ni Solomon, “Kung paanong ang isa ay namamatay, gayon din ang namamatay ng isa.”

Nang mamatay si Adan, ang kanyang katawan ay bumalik sa alabok—“Alikabok ka, at sa alabok ka babalik.” (Genesis 3:19). Ang bigay ng Diyos na karapatang mabuhay, na ipinatupad ng hininga na hininga ng Diyos sa kanyang mga butas ng ilong, ay

ibinalik sa Diyos. Ang kaisipan ay malinaw na sinabi ni Solomon, na, sa paglalarawan kung ano ang nangyayari kapag ang isang tao ay namatay, ay sumulat, “Kung magkagayo’y babalik ang alabok sa lupa gaya ng dati: at ang espiritu ay babalik sa Diyos na nagbigay nito.” Ecclesiastes 12:7

Ang simpleng katotohanang itinakda sa tekstong ito ay nalilito sa isipan ng marami dahil sa hindi pagkakaunawaan sa salitang “espiritu.” Isinasalin nito ang isang salitang Hebreo na ang ibig sabihin ay “hininga,” o, gaya sa pagkakataong ito, ang dinakikitang kapangyarihan ng buhay. Sa kanyang sermon sa burol ng Mars, sinabi ni Paul na sa Diyos, “tayo ay nabubuhay, at kumikilos, at mayroon tayong pagkatao.” Gawa 17:28

Ang tekstong ito ay hindi kahit na malayong nagmumungkahi na kapag ang isang tao ay namatay may isang may kamalayan na nilalang na tumakas mula sa kanyang katawan at dinadala sa Diyos sa langit. Ang salitang “pagbabalik” na ginamit sa teksto ay humahadlang sa posibilidad ng gayong interpretasyon. Ang katawan ay bumabalik sa alabok dahil ito ay nagmula sa alabok. Kung ang “espiritu” ay isang hiwalay na nilalang na bumalik sa Diyos, ito ay nangangahulugan na ang may kamalayan na nilalang ay dating tumira kasama ng Diyos at

pinahintulutang pumunta sa lupa pansamantala upang manirahan sa isang katawan ng tao. Hindi makatwiran ang gayong konklusyon!

Gayunman, gaano kaayon ang kahulugan ni Solomon sa kamatayan sa mga katotohanang itinakda sa Bibliya tungkol sa buháy na kaluluwa, o nilalang. Kapag ang katawan at ang hininga ay bumalik sa kanilang orihinal na pinagmumulan, ang tao ay naiiwan na parang hindi pa siya umiral. Ang buhay na kaluluwa, o pagkatao, ay wala na. Ito ay namatay, at kamatayan ang kabayaran para sa kasalanan. Sinasabi ng Ezekiel 18:4, “Ang kaluluwa na nagkakasala, ito ay mamamatay.”

Ang Kamatayan ay Napalitan ng "Sleep"

Dahil nangako ang Diyos na bubuhayin ang mga patay, tinutukoy ng Bibliya ang mga namatay bilang “natutulog.” Ang mahalagang katotohanang ito ng Bibliya ay itinampok ni Jesus sa kaniyang pagtukoy sa pagkamatay ni Lazarus, ang kapatid nina Marta at Maria. Sinabi niya sa kanyang mga alagad, “Natutulog ang ating kaibigang si Lazarus.” Inakala ng mga alagad na natural na pagtulog ang tinutukoy ni Jesus, kaya malinaw niyang sinabi sa kanila, “Patay na si Lazaro.” Juan 11:11-14

Sa gayon ay itinakda ni Jesus ang isa sa mga pangunahing aral ng Salita ng Diyos. Si Lazarus ay patay na, ngunit siya rin ay “natutulog.” Nang sabihin ng Diyos kay Adan na ang pagsuway ay magbubunga ng kamatayan - “Ikaw ay tiyak na mamamatay” tinukoy niya ang pagkalipol ng buhay. Ang pagkalipol na ito ng buhay ay permanente sana ngunit dahil sa katotohanang mahal pa rin ng Diyos ang kanyang mga tao na nilalang at naglaan ng pagtubos para sa kanila sa pamamagitan ng kaloob ng kanyang pinakamamahahal na Anak na maging Manunubos at Tagapagligtas mula sa kamatayan. Juan 3:16; 1 Timoteo 2:3-6

Ibinigay ni Jesus ang kanyang “laman,” ang kanyang pagiging tao, para sa buhay ng mundo. (Juan 6:51). Sa gayon ay ginawa ang probisyon para sa isang tabi ng hatol ng kamatayan na ipinasok laban kay Adan at sa kanyang lahi. At, bagama’t ang lahat ay patuloy na namamatay, dahil sa pagtubos na ibinigay sa pamamagitan ni Kristo Jesus, magkakaroon ng pagkagising sa mga patay. Dahil ang mga patay ay gisingin, ginagamit ng Bibliya ang terminong “tulog” para ilarawan ang kanilang pansamantalang pagkawala ng buhay.

Ang mga natutulog ay walang malay, gayundin ang mga patay. Wala silang nakikita, walang

naririnig, walang alam. Sinasabi ng Bibliya, “Nalalaman ng mga buhay na sila ay mamamatay; ngunit ang mga patay ay walang anumang nalalaman.” (Ecclesiastes 9:5). Maaaring magising ang mga natutulog; kaya’t ang mga “natutulog” sa kamatayan ay maaaring, at magising. Gaya ng sinabi ni Jesus tungkol kay Lazarus, “Ako ay pupunta, upang gisingin ko siya sa pagkakatulog.” (Juan 11:11). Kaya lahat ng “natutulog” sa kamatayan, sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan, ay gisingin sa umaga ng bagong araw ng lupa. Kaya nga mababasa natin, “Ang pag-iyak ay maaaring tumagal ng isang gabi, ngunit ang kagalakan ay dumarating sa umaga.” Awit 30:5

Naaliw si Martha

Si Jesus at ang maliit na pamilya sa Betania—sina Marta, Maria, at Lazarus—ay espesyal na magkaibigan. Nang magkasakit si Lazarus, si Jesus at ang kanyang mga alagad ay nasa Galilea, na medyo malayo sa Betania. Ang mga kapatid na babae ay nagpadala ng mensahe kay Jesus tungkol sa sakit ni Lazarus, ngunit hindi siya pumunta kaagad sa kanila. Naghintay siya ng dalawang araw, at pagkatapos ay inihayag na si Lazarus ay namatay, at “natutulog,” at na siya ay “gigisingin siya mula sa pagkakatulog.”

Lumabas si Marta upang salubungin si Jesus habang papalapit siya sa kanilang tahanan. Malumanay na pinagsabihan siya, "Panginoon, kung narito ka, hindi sana namatay ang aking kapatid." (Juan 11:21). Nalungkot si Marta, at ito ay isang magandang pagkakataon para aliwin siya ni Jesus, na ginawa niya. Ngunit anong nakapagpapatibay na mga salita ng kaaliwan ang sinabi ng Guro kay Marta sa panahong ito ng kanyang malaking pangangailangan? Sinabi ba ni Jesus sa kaniya, gaya ng madalas na sinasabi sa ilalim ng katulad na mga kalagayan, "Marta, ang iyong kapatid ay hindi totooong patay, itinapon lamang niya ang kaniyang panlabas na balat, ang kaniyang katawan"? Sinabi ba ni Jesus na ang tunay na Lazarus ay higit na buhay kaysa dati? Sinabi ba niya kay Marta na malamang na ang "kaluluwa" ni Lazarus ay umaaligid sa malapit? Sinabi ba niya, "Marta, walang kamatayan"?

Hindi, walang sinabi si Jesus ng ganoong uri. Nauna nang sinabi ni Jesus sa kaniyang mga alagad, "Si Lazaro ay patay na," at hindi na niya sasalungat ang katotohanang ito sa pamamagitan ng pagsasabi kay Marta na ang kaniyang kapatid ay higit na buháy kaysa dati. Ang sinabi niya para aliwin si Marta ay naaayon sa patotoo ng buong Salita ng Diyos. Sa pagkaalam na si Lazaro ay talagang patay na, sinabi

niya kay Marta, "Ang iyong kapatid ay muling babangon." talata 23

Kung si Lazaro ay mabubuhay na muli, siya ay kailangang muling buhayin, at tiniyak ni Jesus sa kaniyang kapatid na babae na ito ay gagawin: "Ang iyong kapatid ay muling babangon." Hindi sigurado si Marta kung ano ang ipinahiwatig ni Jesus. Alam niya na ginising ni Jesus ang iba mula sa pagkakatulog ng kamatayan, at sinabi niya kay Jesus, "Anuman ang hingin mo sa Diyos, ibibigay sa iyo ng Diyos," ngunit hindi siya nakatitiyak na sa panahong iyon ay hihilingin ni Jesus sa Diyos na gisingin ang kanyang kapatid mula sa pagtulog ng kamatayan. Kaya't sumagot siya, "Alam ko na siya ay muling babangon sa pagkabuhay na mag-uli sa huling araw." talata 22-24

Alam ni Marta na magkakaroon ng pangkalahatang muling pagkabuhay ng lahat ng patay, at pagkatapos ay gigisingin si Lazarus mula sa pagtulog ng kamatayan. Alam niya ang mga pangakong nakatala sa Lumang Tipan, at binigyan niya ng mapitagan at paniniwalang atensyon ang mga turo ni Jesus, kaya alam niya na may maluwalhating pag-asa ng pagkabuhay na mag-uli para sa buong sangkatauhan.

Naunawaan din ni Marta na ang pangkalahatang pagkabuhay-muli ay magaganap sa “huling araw.” Ang huling araw ay hindi “doomsday,” gaya ng inaakala ng marami. Ang salitang “araw” sa pagkakataong ito ay tumutukoy sa isang kapanahunan, o kapanahunan, ang huling kapanahunan sa dakilang plano ng Diyos para sa pagtubos at kaligtasan ng sangkatauhan mula sa kasalanan at kamatayan.

Mayroong iba't ibang edad sa banal na plano ng kaligtasan. Bago ang unang pagdating ni Hesus ay nagkaroon ng Patriarchal Age, at gayundin ang Jewish Age. Simula sa unang pagdating ni Kristo, nagkaroon na ng Panahon ng Ebanghelyo. Ito ang mga panahon ng paghahanda kung saan pinili at inihanda ng Diyos ang mga taong makikipagtulungan kay Jesus sa huling kapanahunan ng banal na plano, ang huling araw, ang yugto ng panahon kung kailan ang plano ng Diyos ay maabot ang katuparan nito sa pagkagising ng mga patay at ang panunumbalik sa pagiging perpekto ng buhay ng lahat ng maniniwala at susunod sa mga batas ng kaharian ni Cristo.

Alam ni Marta ang tungkol sa huling kapanahunan, o huling araw, sa plano ng Diyos, at alam niya na ang kanyang kapatid na lalaki, at lahat ng namatay, ay gigisingin mula sa pagtulog ng kamatayan. Ngunit

hindi alam ni Marta kung ito ba ang ibig sabihin ni Jesus o hindi nang sabihin niyang, “Ang iyong kapatid ay muling babangon.” Hindi rin direktang ipinaliwanag sa kanya ni Jesus kung ano ang kanyang mga intensyon. Sa halip, sumagot siya, “Ako ang pagkabuhay na maguli, at ang buhay: ang sumasampalataya sa akin, bagama’t siya ay patay, gayon ma’y mabubuhay siya: at ang sinomang nabubuhay at sumasampalataya sa akin ay hindi mamamatay kailan man. (talata 25,26). Si Marta ay nagpahayag ng pananampalataya sa pangkalahatang pagkabuhay-muli sa huling araw. Ngayon ay ipinaliwanag ni Jesus na siya ang “pagkabuhay na mag-uli, at ang buhay,” ang isa na magigising sa mga patay sa huling araw, at magbibigay ng buhay na walang hanggan sa lahat ng naniniwala sa kanya noon.

Sa tugon na ito kay Marta, binanggit ni Jesus ang dalawang uri ng mga tumanggap ng buhay sa pamamagitan niya. Una, may mga naniniwala ngayon, ngunit napupunta sa kamatayan. Ang mga ito, tiniyak niya kay Marta, magigising ba siya mula sa kamatayan. At may mga na, na nagising sa muling pagkabuhay, pagkatapos ay naniniwala sa kanya. Ang mga ito, aniya, ay hindi na mamamatay. bersikulo 25,26

Matapos tiyakin kay Marta ang pagkagising ng mga mananampalataya at hindi mananampalataya sa muling pagkabuhay, tinanong siya ni Jesus, "Naniniwala ka ba rito?" Sumagot si Marta, "Oo, Panginoon: sumasampalataya ako na ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos." (talata 26, 27). Naunawaan ni Marta, at wasto, na ang Kristo, o Mesiyas ng pangako, ay ipapadala sa mundo upang iligtas ang sangkatauhan mula sa kamatayan, at ito ay maisasakatuparan sa pamamagitan ng paggising ng mga "natutulog" sa kamatayan. Naniniwala siya na si Jesus ang ipinangakong Mesiyas, ang Kristo na darating, at nasa kanya ang kapangyarihan ng muling pagkabuhay.

Nagising si Lazarus

Matapos ipahayag ni Marta ang kanyang pananampalataya kay Jesus bilang ang Mesiyas, at sa kanyang kakayahan na buhayin ang mga patay, bumalik siya sa kanyang tahanan at hiniling kay Maria na sumama sa kanya upang salubungin si Jesus, na ginawa niya. Tulad ni Marta, sinabi ni Maria sa Guro, "Kung narito ka, hindi sana namatay ang aking kapatid." (talata 32). Ang puso ni Jesus ay naantig sa tagpong ito ng kalungkutan at malaking pagkawala, at, kasama ng iba pa, siya ay umiyak din. Pagkatapos

ay hiniling niya na ipakita siya sa libingan kung saan inilibing si Lazarus.

Nakatayo sa tabi ng libingan, hiniling ni Jesus na igulong ang bato sa harap ng pasukan. Pagkatapos ay tumutol si Martha. Dati siyang nagpahayag ng pananampalataya na mabubuhay ni Jesus ang kanyang kapatid, ngunit ngayon ay nagtaka siya, at sinabi kay Jesus, “Panginoon, sa ngayon ay mabaho na siya: sapagkat apat na araw na siyang patay.” (talata 39). Ngunit para kay Hesus hindi ito mahalaga. Malapit na niyang ipakita kung ano ang ganap na maisasakatuparan ng banal na kapangyarihan para sa lahat ng namatay, at kung saan gumagana ang banal na kapangyarihan ay walang anumang pagkakaiba kung ang isang tao ay namatay nang apat na araw o sa loob ng libu-libong taon; maibabalik ang buhay. Siya na lumikha ng buhay sa unang lugar ay saganang kayang ibalik ang buhay.

Nakatayo sa harap ng nakabukas na libingan, pagkatapos ng angkop na panalangin ay sumigaw si Jesus ng malakas na tinig, “Lazarus, lumabas ka.” (talata 43). Ito ay kagiliw-giliw na tandaan kung ano ang hindi sinasabi ng account. Hindi sinasabi tungkol kay Lazarus na siya na napunta sa langit ay bumalik. Si Lazarus ay hindi napunta sa langit. Hindi nito sinasabi na siya na nagpunta sa purgatoryo ay

bumalik. Hindi nito sinasabi na siya na napunta sa kalaliman ng walang hanggang pagpapahirap ay pinalaya mula sa pagdurusa. Walang kalaliman ng walang hanggang pagpapahirap.

Nakasaad sa talaan na nang sumigaw si Jesus, “Lazarus, lumabas ka . . . ang patay ay lumabas.” Sinabi ni Jesus na si Lazarus ay patay na. Ngayon ang patay na si Lazarus ay nagising mula sa pagtulog ng kamatayan. Nakalaya mula sa kanyang libingan na damit, si Lazarus ay nakipaghalo at nakisama sa kanyang pamilya at mga kaibigan gaya ng ginawa niya noon. Nabuhay muli, hindi siya multo o multo. Siya ay ang parehong Lazarus tulad ng dati. Masaya siyang nabuhay muli, at natuwa ang kanyang pamilya na maibalik siya sa kanila.

"Hindi Magtaka"

Sa isang dating pagkakataon, nang magsalita si Jesus tungkol sa pagkabuhay na mag-uli ng mga patay, sinabi ni Jesus, “Huwag kayong mamangha dito; sapagkat dumarating ang oras na ang lahat ng nasa libingan ay maririnig ang kanyang tinig at magsisilabas, yaong mga gumawa ng mabuti, sa muling pagkabuhay sa buhay, at yaong mga gumawa ng masama, sa pagkabuhay na maguli sa paghatol.” Juan 5:28,29. Dito tayo ay tinitiyak na kung paanong

si Lazarus ay tinawag mula sa libingan, gayundin ang lahat ng mga patay ay tatawagin sa panahon ng pangkalahatang muling pagkabuhay.

Pansinin natin na binanggit din ni Jesus dito ang dalawang pangkalahatang uri sa muling pagkabuhay—yaong mga nakagawa ng mabuti, at yaong mga nakagawa ng masama, o nabigo sa paggawa ng mabuti. Ang mga gumawa ng mabuti ay tinutukoy sa bersikulo 24 bilang mga mananampalataya sa kasalukuyang panahon. Sa mga ito ay sinasabi na sila ay may buhay na walang hanggan, at hindi papasok sa paghatol. Nangangahulugan ito na sa batayan ng pananampalataya, ang mga mananampalataya ay wala na sa ilalim ng paghatol sa kamatayan, at tinitiyak ang buhay na walang hanggan sa muling pagkabuhay. Ang mga ito ay hindi darating sa hinaharap na paghuhukom, sapagkat matagumpay nilang nalampasan ang kanilang pagsubok sa kasalukuyang buhay.

Ito ang mga yaong, sa paggawa ng “mabuti” sa pamamagitan ng paniniwala at pagsunod nang tapat sa mga yapak ni Jesus, ay nagpapatunay na karapat-dapat na tawagin mula sa kamatayan tungo sa muling pagkabuhay ng “buhay.” Ngunit yaong mga hindi napatunayang karapat-dapat ay nagising

mula sa kamatayan at napunta sa paghuhukom, sapagkat ang kanilang pagkagising ay magaganap sa panahon ng sanlibong taon na araw ng paghuhukom. Gawa 17:31; 2 Pedro 3:8; Apocalipsis 20:6

Ang salitang Griyego dito ay "krisis", at isinalin na "paghuhukom". Ang lahat ng hindi ngayon ay nagpapatunay na karapat-dapat sa buhay ay haharap sa isang krisis kapag nagising mula sa pagtulog ng kamatayan. Siyempre, sila ay lubusang maliliwanagan tungkol sa mga isyung kasangkot, at bibigyan sila ng pagkakataon, batay sa ganap na pagkaunawa, sa pagtanggap sa probisyon ng buhay na ginawa para sa kanila sa pamamagitan ni Kristo at pagsunod sa mga batas ng kaharian ni Cristo na siyang magiging kontrol sa mga gawain ng buong sangkatauhan. Kung tatanggapin at susundin nila, maisasauli sila sa kasakdalan ng buhay ng tao at mabubuhay magpakailanman. Ito ang kanilang ganap na muling pagkabuhay. Kung hindi sila tumanggap at sumunod, sila ay ibabalik sa kamatayan. Sinabi ni Pedro tungkol sa panahong iyon na ang mga hindi sumusunod ay "mawawasak sa gitna ng mga tao." Gawa 3:23

Ang mga mananampalataya sa panahong ito, na napatunayang karapat-dapat na mabuhay at

maghari kasama ni Kristo, ay lalabas sa pagkabuhay na mag-uli tungo sa “kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan.” (Roma 2:7). Kaya ang imortalidad ay nakikita na, hindi isang likas na katangian ng tao, kundi isang maluwalhating gantimpala na iniaalok sa mga handang magdusa at mamatay na kasama ni Jesus upang sila ay mabuhay at magharing kasama niya. Bilang mga kasamang tagapagmana ni Jesus sa kanyang kaharian, sila rin ang magiging kasamang mga hukom sa panahon ng araw ng paghuhukom sa hinaharap. 1 Corinto 6:2,3; Apocalipsis 3:21; 5:10

Pagkatapos ang daigdig na hindi naniniwala ay bibigyan ng pagkakataon na maniwala, ang mga patay ay nagising mula sa kamatayan upang sila ay mabigyan ng pagkakataong ito. Yaong mga naniniwala noon ay maibabalik sa kasakdalan ng kalikasan ng tao na nawala ni Adan nang sumuway siya sa batas ng Diyos at hinatulan ng kamatayan, at mabubuhay sila sa lupa bilang mga tao magpakailanman. Apocalipsis 21:4

Napakasayang katuparan ng banal na plano ito, dahil nangangahulugan ito na ang paghahari ng kasalanan at kamatayan na dulot ng pagsuway ni Adan sa Eden ay hindi magtatagal magpakailanman

at ang lahat ng namatay sa mahabang panahon ng pag-iyak na ito ay dapat magising at mabigyan ng indibidwal na pagkakataong sundin ang mga batas ng Diyos at mabuhay magpakailanman.

Sinasabi ng Kasulatan na “Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan kaya ibinigay niya ang kanyang bugtong na Anak upang ang sinumang sumampalataya sa kanya ay hindi mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.” (Juan 3:16). Ngunit upang maniwala sa kanya dapat silang tumanggap ng malinaw na kaalaman tungkol sa kanya, at ito ay kanilang matatanggap sa darating na araw ng paghuhukom kapag nagising mula sa kamatayan. Ito ay isang maluwalhating pag-asa para sa sangkatauhan, at ang propeta ng Diyos na si David ay naglahad nito sa makasagisag at maganda. Sinipi namin:

"Sabihin mo sa mga bansa na ang Panginoon ay naghahari: Ang sanglibutan din ay matatatag na hindi magagalaw: hahatulan niya ang mga tao ng matuwid. Magsaya ang langit, at magalak ang lupa, umuungal ang dagat, at ang lahat ng naroon. Magalak ang parang, at ang lahat na nandoon: kung magkagayo'y ang lahat ng punong kahoy sa kakahuyan ay magsasaya sa harap ng Panginoon.

mundo na may katuwiran, at ang mga tao sa kanyang katotohanan.” Mga Awit 96:10-13

Sa katunayan, may buhay pagkatapos ng kamatayan, sapagkat sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan ang mga patay ay bubuhayin muli. Ito ang dakilang pag-asa na ibinibigay sa atin sa Salita ng Diyos. Ito ang pag-asa ng muling pagkabuhay ng mga patay.